

בנוב' 2019, 25
20:32 (לפני 5
ימים)

20 השקרים הכי בולטים של הפרקליטות בכתב האישום נגד נתניהו – כך תפרו שי ניצן
וליאית בן-ארי את תיק 4000

*****

חוסר הבנה ובורות קשה בנושאי רגולציה, תקשורת ושוק ההון; אי יכולת להבין מושגים
בסיסיים בשוק התקשורת כמו הפרדה מבנית, שוק סיטונאי ורפורמת ההדדיות; אי הבנה
במושגים כמו רווח, רווח לפני מס ודיבידנד וכסף שנכנס כתוצאה מאקזיט; זה בהחלט לא
תקלות ולא טעויות בתום לב – זה בכוונת זדון

*****

זה הולך להיות פוסט ארוך מאוד, פוסט משותף של אבי וייס, הבעלים של טלקום ניוז ואנוכי,
אבל זה הכרחי. זה הכרחי משום שהפרקליטות ושופריה הנאמנים לא מעוניינים שהציבור
ייחשף לאופן שבו נתפרו התיקים – לשקרים הרבים, לחוסר ההבנה (בכוונת זדון) של
הפרקליטות והמשטרה בענייני רגולציה ותקשורת ולקביעות בכתב האישום שמנותקות מכל
מציאות או היגיון.

אלא שהמציאות טופחת על פניהם של משרתי הפרקליטות. שני שופטים בדימוס, הרן
פינשטיין ודניאל הרנסט ובכיר בפרקליטות(לשעבר) ייגון סרטל – חושבים שהאישומים
מופרכים.

בפוסט הזה אספנו 20 קביעות מגוחכות, שלא לאמר שקריות, שהופיעו בכתב האישום. ירדנו
לפרטי הפרטים, לרזולציות שהן החוקרים והן הפרקליטים לא מסוגלים להבין ולא רצו להבין
משום שהם לא חיפשו את האמת, הם חיפשו להרשיע בכל מחיר את נתניהו. הן המשטרה
והן הפרקליטות סירבו להשתמש בעדים מומחים בנושאי רגולציה ותקשורת וזאת כדי לא
לקבל תמונת מצב שונה ממה שסימנו מראש – ויהי מה. את שורת הכתבות המצויינת של
אבי וייס תוכלו למצוא באתר שלו (<https://www.telecomnews.co.il>)

*****

• שקר מספר 1 (עמ' 2, סעיף 6 לכתב האישום): "וואלה שהיה בתקופה הרלבנטית אחד
משני אתרי החדשות בעלי החשיפה הגדולה בישראל לצד אתר החדשות YNET".

זו קביעה חסרת בסיס שנובעת מבורות מדהימה בתחום התקשורת בישראל. רוב התעבורה
המדווחת של וואלה איננה של קוראים שמעוניינים בכלל לקרוא חדשות באתר. 19%
מהכניסות הן בשביל כניסה לדואר האלקטרוני של הגולשים וחלק גדול נוסף מהתעבורה זה
לצורך רכישת מוצרים ולמטרות שונות שנובעות מהחלק הפרסומי והשיווקי של האתר. רק
13% מהנכנסים לוואלה הן במטרה לקרוא חדשות או כל נושא אחר. יתירה מזו: מעל ל-
40% מאותם 13% שבכל זאת נכנסים לקרוא חדשות, עוזבים את האתר תוך מספר שניות
מרגע שהם נכנסים אליו, כי הם לא מוצאים בו משהו מעניין לקרוא. כלומר, האתר לא מעניין
גם את אלו שנכנסים אליו במטרה לקרוא בו. המשמעות היא שהאתר איננו אחד משני אתרי
החדשות בעלי החשיפה הגדולים בישראל, רחוק מכך, ולכן הוא בעל השפעה זניחה, אם
בכלל, על הפוליטיקה הישראלית.

*****

• שקר מס' 2 (עמ' 2, סעיף 5): "בזק היתה מונופול בתחום הטלפוניה הקווית ובתחום
תשתיות האינטרנט"

עוד קביעה שמעידה על בורות ברגולציה בתחום התקשורת. באותה עת בזק לא הוכרזה
כמונופול בתחום תשתיות האינטרנט, אלא בתחומים אחרים הקשורים לאינטרנט ("אספקת

שירותי גישה"). רק בספטמבר 2019 בזק הוכרזה כ"מונופול בתחום התשתיות הפאסיביות באזורים הבלעדיים", שזו הגדרה מאוד מצמצמת של מונופול בתחום תשתיות האינטרנט. השורה התחתונה: בתקופה הנוגעת לתיק 4000 בזק לא היתה מונופול מוכרז בתחום תשתיות האינטרנט.

*****

• שקר מס' 3 (עמ' 6, סעיף א'1): "בשנת 2010 חתם נתניהו על היתר להעברת שליטה במניות בזק".

לסעיף זה ולסעיפים אחרים שנוגעים ל"היתר" יש מכנה משותף אחד: אי הבנה כיצד נבנתה רגולציית התקשורת בישראל ולמה צריך את אישור ראש הממשלה להעברת מניות בבזק. הכל מתחיל ונגמר בתקנות ישנות ששמן "צו הבזק" (קביעת שירות חיוני שנותנת בזק, החברה הישראלית לתקשורת, תשנ"ז 1997), בחתימת שר התקשורת דאז לימור לבנת. בצו הזה, כל שינוי באחזקות המניות בבזק, מחייב מעבר לאישור הרגיל של שר התקשורת/מנכ"ל משרד התקשורת, גם את האישורים של ראש הממשלה ושר הביטחון. העדכון האחרון של הצו הארכאי הזה היה ב-2004 ומשום מה הוא לא עודכן וחל אך ורק על בזק, למרות שחלו שינויים אדירים בשוק התקשורת מאז שהצו נחתם ב-1997 ובכלל זה הפרטת בזק וכניסת מתחרות חדשות לשוק הקווי (למשל – הוט, סלקום, פרטנר ועוד). כך, צו ארכאי וטיפשי לפני יותר מ-20 שנה מחייב את ראש הממשלה (לאחר שהתייעץ עם שר הביטחון וקיבל הסכמתו), לחתום על כל שינוי ברישום של מניות בזק, אישור שהוא בבסיסו טכני לחלוטין. ראש הממשלה מקבל את המסמכים הללו לאישור רק אחרי שאושרו על-ידי סוללת הגופים הבאים: הרשות להגבלים עסקיים (כיום הרשות לתחרות), ועדת הריכוזיות (תחת אחריות משרד האוצר ורשות להגבלים עסקיים), השב"כ, היועץ המשפטי לממשלה, היועץ או היועצת המשפטית של משרד התקשורת, משרד הביטחון, שר הביטחון, צמרת משרד התקשורת, יועץ חיצוני משפטי שמאשר "תנאי כשירות" ועוד. בקיצור: לראש הממשלה, על פי המבנה המשפטי שיש בישראל, יש חובה לחתום על אישור שאושר ע"י היועמ"ש והיועמ"ש למשרד התקשורת ושאר הגופים הללו. דה-פקטו, זה בכלל לא בשיקול דעתו - אחרי שכולם אישרו לפניו – מדובר באישור פורמלי-טכני לחלוטין. יתירה מזו, מי שטיפל רגולטורית בהעברת השליטה מקבוצת חיים סבן לאלוביץ' היה שר התקשורת דאז משה כחלון שגם העניק את כל האישורים והרישיונות הנדרשים לאלוביץ' בטכס רב משתתפים שהיה בזמנו במשרד התקשורת. לנתניהו לא היה כל קשר או השפעה על המהלכים להעברת השליטה בבזק.

*****

• שקר מס' 4 (עמ' 6, סעיף א'2): "הנאשם נתניהו חתם על אישור המתיר לחברת בי-קום (בעלת השליטה בבזק) שבשליטת אלוביץ' לרדת מתחת לשיעור המזערי של אחזקות במניות בזק. גם עסקה זו היתה בעלת משמעות כלכלית עבור הנאשם אלוביץ'".

"זה אותו סיפור של אותו צו מיושן מ-1997, ראש ממשלה חותם (אחרי התייעצות עם שר הביטחון) על כל שינוי הכי זניח במניות בזק. זה לא עניינו של ראש הממשלה מה קורה עם מניות בזק (על-פי החוק זה עניינה של הרשות לניירות ערך, שאינה כפופה לראש הממשלה בשום צורה), והאישור ממילא ניתן ע"י שר התקשורת אז משה כחלון, עם הצוות המקצועי שעסק בהיבטים הרגולטוריים של השינוי הזה. החיבור שמנסה לייצר כתב האישום לנתניהו בהחלטה הזו הוא מופרך לחלוטין.

*****

• שקר מס' 5 (עמ' 6, סעיף א'3): "נתניהו חתם בינואר 2014 על היתר שיעבוד מניות השליטה בבזק, שנדרש לצורך הוצאתה לפועל של הנפקת אגרות חוב של חברת בי-קום שבשליטת אלוביץ'... בלעדי החתימה לא ניתן היה לבצע את ההנפקה, שהיתה בעלת חשיבות כלכלית רבה עבור אלוביץ'".

זו עוד בורות בענייני הנפקות ושוק ההון בישראל. מדובר שוב, באותו צו מיושן ומי שאחראית הישירה לעניין הנפקות היא רשות ני"ע ואישורו של ראש הממשלה הוא אישור טכני-פורמלי בלבד. ממילא האישור הזה ניתן על-ידי שר התקשורת דאז גלעד ארדן, עם הצוות המקצועי שעסק בהיבטים הרגולטוריים של השינוי הזה. לאמר שנתניהו דאג להנפקת אג"ח של בי-קום כדי להיטיב עם אלוביץ' – זו לא רק בורות, זו בפירוש ניסיון מגושם לתפירת תיק תוך המצאת אירועים כדי לכרוך אותם ישירות לנתניהו, למרות שאין לו שום קשר אליהם.

*****

• שקר מס' 6 (עמ' 6, סעיף א'1, עסקת יד2): "נתניהו חתם על היתר להעברת השליטה ביד2, חתימה שאיפשרה את השלמת העסקה בתמורה לסך של כ-800 מיליון שקל, שהוזרם לקופתה של קבוצת בזק שבשליטת אלוביץ'".

כבר כתבתי על זה אין ספור פעמים, אבל הסעיף הזה ממחיש יותר מכל את כוונת הזדון של ליאת בן-ארי ושי ניצן: א. העסקה הזו היא אקזיט שטוב למשק הישראלי. איך בכלל אפשר לקחת אקזיט של 800 מיליון שקל ולסווג אותו כשוחד או הטבות לבזק ולא לוביץ'? מה זה בכלל שייך לתיק הזה? זה כסף גרמני שנכנס למשק הישראלי תמורת רכישת חברת היי-טק. ככה פועל עולם האקזיטים בעולם היי-טק, לא רק בישראל אלא בעולם כולו, ואלמלא אותו צו מיושן לא היה בכלל צריך את חתימת נתניהו, שחסרת כל תוקף מהותי, מי שטיפל באישור היה שוב שר התקשורת דאז גלעד ארדן והצוות שלו. מה זה קשור לנתניהו? ב. הלחץ הכי גדול למימוש העסקה כמה שיותר מהר היה מכיוונו של אילן ישועה, מנכ"ל וואלה דאז. למה? כי ישועה זכה לבונוס של כ-15 מיליון שקל על אותו אקזיט. לישועה היה האינטרס הכי גדול שהעסקה תאושר פורמלית כמה שיותר מהר כי הבונוס השמן לו היה תלוי בה.

ג. 800 מיליון שקל לא נכנסו לקופת בזק, כפי שבפרקליטות אומרים, אלא לקופת המוכרת – וואלה – זה א-ב בעסקים. רק במאי 2016 חולק דיבידנד בגובה של 434 מיליון שקל לבזק, לא 800 מיליון שקל ולא קרוב לכך. הבורות של מנסחי כתב האישום עד כדי כך גדולה שהם לא מבחינים בין רווח לפני מס, רווח אחרי מס, דיבידנד, חברה מוכרת, חברת האם שמקבלת את הדיבידנד ועוד מושגים בסיסיים בחשבונאות ובשוק ההון.

*****

• שקר מס' 7 (עמ' 7, סעיף 8): "בחודש מרץ 2014, לאחר בחינה מחודשת של בקשת בזק לרכוש את מניות יס המוחזקות על ידי יורוקום, אישר הממונה את האפשרות לביצוע המיזוג בין בזק ליס, תוך התנייתה בתנאים. תוקפו של אישור זה עמד על שנה".

א. תוקף האישור נוגע רק לאישור הממונה על ההגבלים העיסקיים ואין לה שום נגיעה למשרד התקשורת. הממונה על ההגבלים העיסקיים אינו מוסמך וגם לא קבע שום לוח זמנים לגבי מועד האישור במשרד התקשורת.

ב. לוח הזמנים של משרד התקשורת לאישור שינויים ברישום מניות yes (זה הרי האישור שהתבקש), נקבעים אך ורק על פי תקנות הלווין שאושרו על-ידי ועדת הכלכלה של הכנסת, תקנות שנקבעו ב-1998. על-פי התקנות שר התקשורת אמור לאשר בקשה תוך 90 יום ויכול להאריך את התקופה ב-90 יום נוספים ואחר-כך בעוד 90 יום, שוב ושוב, ללא שום הגבלה.

ג. במקרה של מיזוג בזק-יס, 90 היום נספרו מיום שמניות יורוקום (בשליטת אלוביץ'), שוחררו מהנאמן (נאמן שמונה על-ידי בית הדין להגבלים עסקיים), או אז הממונה על ההגבלים עסקיים אישר להתקדם בתהליכים ואישר מבחינתו את "המיזוג". הבקשה של השינוי הועברה ממש בתחילת אפריל מהמגירה של אבי ברגר, מנכ"ל משרד התקשורת,

שהחזיק בבקשה ללא סמכות כנדרש בחוק ובתקנות, למועצת הכבלים והלוויין כדי שיעסקו באישור הבקשה, ובמקביל ביקש מהיועצת המשפטית של משרד התקשורת לבדוק את הבקשה בהיבטים של הרישיונות האחרים שיש ל-yes ושאינם מטופלים במועצת הכבלים והלוויין. גם המועצה וגם היועצת המשפטית עמדו ביעד הראשוני של ה-90 יום לפי התקנות, ולכן לא נדרשה הארכה. ד. כל האישורים הרלבנטיים לתהליכים הללו (גם במועצת הכבלים והלוויין וגם אצל לשכת הייעוץ המשפטי במשרד התקשורת) טופלו והתקבלו עוד לפני ששלמה פילבר בכלל חלם להגיע למשרד התקשורת ובכלל זה התקבלו האישורים הבאים: אישור היועמ"ש (לאחר בדיקת המשנה ליועמ"ש), אישור (פעמיים) של היועמ"ש של השב"כ, אישור (כפול) של מ"מ הממונה על ההגבלים עסקיים, פטור מאישור (כי זה כבר אושר) מ"וועדת הריכוזיות" ואישור היועץ המשפטי של מועצת הכבלים והלוויין, אישורים חיצוניים של גופים מקצועיים שנשכרו כדי לבדוק מקצועית את העסקה (משרד עו"ד גורניצקי ושות' וחברת הייעוץ "עדליא" - זה האישור היחיד שנחתם בתקופת כהונתו של שלמה פילבר).

השורה התחתונה: שלמה פילבר לא קידם כלום ולא השפיע על כלום – כי רובו של התהליך כבר נעשה ואושר עוד לפני שפילבר שיער לעצמו שהוא ימונה למנכ"ל משרד התקשורת.

*****

• שקר מס' 8 (עמ' 7, סעיף 10): "בהסכם (המיזוג) נקבע כי ככל שאישור שר התקשורת יינתן בכפוף לתנאים מהותיים, הדבר יאפשר לדיריקטוריון בזק לחזור בו ולבטל את העסקה". עוד המצאה של בן-ארי וניצן:

א. במשרד התקשורת לא נתנו שום תנאים לעסקה, כי איש לא התנגד, גם לא בתקופת כהונתו של אבי ברגר. יתר על כן, אין שום תיעוד למתן תנאים מהותיים כלשהם על-ידי משרד התקשורת בשום מסמך רשמי שקשור לרישיון של yes, לרישיון של בזק או לכל רישיון אחר.

ובכלל, מאז 2005, משרד התקשורת ראה את בזק ו-yes כישות עסקית אחת, הדומה לישויות העסקיות האחרות שיש בקבוצה, דוגמת בזק בינלאומי ופלאפון – וההרכב הפנימי של המניות מעולם לא היה בתחום העיסוק של משרד התקשורת וגם לא באחריות ישירה או עקיפה של משרד התקשורת.

*****

• שקר מס' 9 (עמ' 7, א'3, סעיף 13): "רפורמת השוק הסיטונאי: ... בחודש מאי 2013 אומץ מסמך המדיניות בהחלטת הממשלה בראשותו של נתניהו, ואף החלו שימועים בנוגע לרכיבים השונים של הרפורמה".

רגע, אם נתניהו אימץ החלטה על שוק סיטונאי ואף החלו שימועים – זה הרי נגד בזק ולא בעד בזק. אז איך זה נכנס בכלל לכתב האישום?

זה ניחא, אבל יש עוד שורת אירועים שהופכת את כל הסעיף זה למגוחך: ראשית, נתניהו אישר לארדן להישאר עוד זמן בתפקידו כדי שישלים את המהלכים הנדרשים מבחינה חוקית כדי להטיל על בזק שוק סיטונאי מאוד חריף.

שנית, אבי ברגר נכשל ביישום שוק סיטונאי - ולעומתו שלמה פילבר הצליח לכפות על בזק שוק סיטונאי (בכמה אמצעים שנקט כולל קנסות ענק שהגדול ביניהם היה בהיקף של 8.5 מיליון שקל). התחזית הייתה שלשוק הסיטונאי יצטרפו כ-2000 עד 250 אלף לקוחות ובפועל הצטרפו להסדר התחרות הזה למעלה מ-600 אלף לקוחות, כך שמדובר בהצלחה פנטסטית מעבר לכל תחזית הכי אופטימית של משרד התקשורת (הרן לבאות, סמנכ"ל הכלכלה במשרד התקשורת לשעבר, הוא זה שכתב את התחזית).

השורה התחתונה: מדובר בסעיף שהוא בפועל לטובתו של נתניהו ונגד האינטרסים של בזק (כפי שאכן קרה). אז איך דבר כזה נמצא בכתב האישום? איזו מן חפיפנקיות ורשלנות זו? המסקנה, שוב: תפירת תיקים.

*****

שקר מס' 10 (עמ' 8, א'4, סעיף 15-16): "הפרדה מבנית: מהלך זה גילם יתרון כלכלי עצום לבזק..."
אין, לא היה ולא התקיים דבר כזה וגם נתניהו לא אישר דבר כזה מעולם. בזק נאבקה על זה (דרך אגב, בצדק רב) כבר 2 עשורים וללא הצלחה. אז איך דבר שאיננו קיים נכנס לכתב האישום? לכל היותר ניתן "להאשים" את שלמה פילבר (באישור השר צחי הנגבי והמשנה ליועמ"ש), שבסוף 2016 ניסה וכשל בהורדת ההפרדה התאגידית מעל בזק, למרות שזה מהלך מתבקש שאושר בסייגים בוועדת חייק.
השורה התחתונה: ההפרדה המבנית איננה שייכת לנתניהו כלל וכלל - זה "תיק בזק" שנתניהו לא נמצא בו בכלל. עוד המצאה מופרכת של הפרקליטות.

*****

שקר מס' 11 (עמ' 15, סעיף 65): "במסגרת פגישת ההנחיה הורה הנאשם נתניהו לפילבר באופן ספציפי להביא לאישורה של עסקת בזק-יס בהקדם. כן הנחה אותו למתן את ירידת המחירים במסגרת רפורמת השוק הסיטונאי".

עוד קביעה חסרת שחר שמתבסס על איזשהי תנועת יד לא ברורה של נתניהו. בכל מקרה, לא ניתן היה למתן מאומה, כיוון שהמחירים נקבעו ע"י פרופ' גרונאו ביחד עם הרן לבאות, לשעבר סמנכ"ל הכלכלה במשרד התקשורת וחברת ייעוץ בריטית במהלך 2013-14 - כנגד רצונה של בזק שהפסידה בבג"ץ - ואחרי שימועים ציבוריים כפולים.
זאת ואף זאת: המחירים נקבעו ל-5 שנים קדימה בסוף 2014 והם אושרו על-ידי השר גלעד ארדן בהסכמת שר האוצר דאז יאיר לפיד (שאישר המחירים לפני ארדן). איש לא יכול היה לשנות את המחירים, אלא אם מקימים ועדה ציבורית חדשה ומתחילים את כל התהליך מחדש. (שלוך בין שנתיים לשלוש). שורה תחתונה: מדובר שוב בדמיון מפותח מאוד ומכוון מאוד שהשתרבו לכתב האישום. הכל במטרה אחת: להרשיע בכל מחיר.

*****

שקר מס' 12 (עמ' 17, סעיף 79א'): "בהתאם להוראות שנתן לו הנאשם נתניהו שינה פילבר את שיטת הביצוע של הרפורמה בשוק הטלפוניה הסיטונאית..."

עוד חוסר הבנה מוחלט ברגולציה: לא היתה ועד היום אין טלפוניה סיטונאית. זה בכלל לא קשור לנתניהו אלא לטענה של בזק שאי אפשר ליישם טלפוניה סיטונאית על המתגים הישנים שלה. העניין הזה מצוי שנים בסכסוך משפטי וכעת זה חזר שוב לבית המשפט המחוזי בת"א - וטרם נקבעה החלטה.
צריך גם להבין את שוק הטלפוניה הקווית: אולי צריך לשאול את כל הפרקליטים הבכירים מי מהם משתמש בטלפון קווי בביתו ובשביל מה הוא צריך אותו. בכל מקרה, טלפוניה סיטונאית היא עניין של האתמול, יש בשוק הזה תחרות ולכל צרכן יש אפשרות להזמין טלפון קווי - מבזק, מהוט, סלקום, פרטנר ועוד.

*****

שקר מס' 13: (עמ' 17, סעיף 79ב'): "על רקע ההנחיה שקיבל מהנאשם נתניהו, פעל פילבר כדי לעבר את יישומה של 'רפורמת ההדדיות'..."
עוד קביעה מופרכת ומגוחכת: רפורמת ההדדיות נועדה לחייב את בזק והוט לאפשר שימוש הדדי בתשתיות שלהן לצורך הגברת התחרות. קודם כל, אין דבר כזה הדדיות - זה ספין של

המתחרות בבזק – יש רק רכיבה על התשתיות של בזק ואין שום הדדיות במקביל, כך שבזק חוככת על מתחרותיה. זו "רפורמת" בלוף שקיימת רק באופן תיאורטי.
בכל מקרה, אבי ברגר נכשל ביישום הרכיבה הזו על תשתיות בזק (כאמור, רק החלק החד-צדדי של רכיבה על תשתיות בזק) ודווקא פילבר הצליח לקדם את זה בכמה וכמה תרגילים בעייתיים שעשה על בזק (דוגמת הוצאת אישור מהשב"כ שלא צריך להתייחס למפות התשתיות של בזק כחומר סודי, כפי שהשב"כ סיווג את המפות הללו קודם לתרגיל הזה).

*****

שקר מס' 14 (עמ' 4, סעיף 20): "... נתניהו קידם פעולות שקידמו אינטרסים עסקיים משמעותיים שלו, שהיקפם נאמד בסכומי עתק".
הפרקליטות בכוונה נמנעה הפעם מנקיבה בסכומים מדויקים, משום שהיא עצמה לא יודעת מה המשמעות שלהם. ראשית, עסקת יד 2 איננה ולא יכולה להיות בעסקת השוחד – כבר הסברנו זאת. הסברנו גם בעבר שעסקת בעלי העניין בגובה מיליארד שקל איננה יכולה להיות קשורה לנתניהו משום שהיא נעשתה בין שני דירקטוריונים של בזק ו-ויס, בלי כל קשר לנתניהו, שהרי הוא לא קבע את השווי בעסקה.
יתירה מזו, כל הסדרי המס בעקבות העסקה היו על דעת רשות המסים שאיננה קשורה בכלל לנתניהו ונעשו כדת וכדין.
בשורה התחתונה: נתניהו לא רק שלא עזר לבזק, הוא "סייע" (במישרין ובעקיפין) בהחלטותיו ובהסכמותיו להתמוטטות הערך הכלכלי של בזק (ביותר מ-80% מהשיא), לפשיטת הרגל של פירמידת בזק (קבוצת יורוקום בשליטת משפחת אלוביץ') והעמדתה למכירה אצל כונס הנכסים בבית המשפט המחוזי בת"א. כך שכל הטענות שנתניהו עזר לאלוביץ' ולבזק הם פיקציה כלכלית, שלא נתמכת בשום עובדה בכתב אישום. נהפוך הוא.

*****

שקר מס' 15 (עמ' 7, סעיף 10): "... אלוביץ' נזקק לאישור העסקה עד ליום 23.6.2015, בין היתר, מאחר שכספי תמורת המניות שיורוקום היתה עתידה לקבל מהעסקה, יועדו מראש לתשלום חובות עתק של יורוקום לבנקים...".
שטות מוחלטת. לאלוביץ' היתה האפשרות להאריך את אישור העסקה וזה מתועד בהודעות בזק לבורסה. זאת ועוד: הפרקליטות ממש לא מבינה את הדינמיקה של יחסי בנקים ולווים. גם אם יש תאריך יעד מסויים לפירעון הלוואה, בדרך כלל, אם יש איחור בפירעון, יש דחייה בפירעון או גלגול חובות (בלאו הכי אלוביץ' עצמו לא היה ערב אישית לחובות הללו) – במיוחד אם יש ציפייה שעסקת המיזוג בזק-ויס עומדת בפתח. עובדה היא שגם לאחר חלק מהפירעון אלוביץ' לא המשיך לשלם בזמן במשך שנתיים ימים עד שלבנק הפועלים נמאס והוא פנה לבית המשפט. שורה תחתונה: הקביעה של הפרקליטות שוב מפגינה בורות בענייני פיננסים – ובמקרה הזה ביחסים שבין בנקים ללווים.

*****

שקר מס' 16 (עמ' 14, סעיף 57): "... בעניין עסקת בזק-ויס החזיק ברגר בעמדה המקצועית שלפיה יש להתנות את אישור העסקה בתנאים שיקדמו את יישום רפורמת השוק הסיטונאי על ידי בזק".
אין לקביעה הזו שום אחיזה במסמכים: ברגר לא כתב בשום מסמך את רשימת ההתניות שלו וממילא הוא לא יכול להיחשב כ"גורם המקצועי" שעל פיו יישק דבר, כי הוא היה מונע מאינטרסים (עבר בפרטנר לפני כניסתו לתפקיד ולאחר פרישתו עבד, בין היתר, עבור סלקום). באופן אבסורדי, יישום הרפורמה הסיטונאית, שהחל לאחר כהונתו של ברגר, נחלה הצלחה גדולה.

*****

שקר מס' 17 (עמ' 14, סעיף 60): "... כתוצאה מהעברת מכתבו של הנאשם נתניהו, הודיעה לו יו"ר המועצה במכתבה מיום 16.4.2015 כי הנחתה את הגורמים המקצועיים במועצה לטפל בהקדם בבקשה".

יו"ר מועצת הכבלים והלוויין ד"ר יפעת בן-חי שגב תמכה בעדותה בגרסת נתניהו שלא היו שום לחצים. הפנייה של נתניהו במכתב היא הליך רגולטורי שגרתי ופורמלי שנועד להעביר את אישור המיזוג למגרש של מועצת הכבלים והלוויין, שם אושר פה אחד על-ידי חברי המועצה, כולל נציגי משרד התקשורת (אותם "גורמים מקצועיים").

*****

שקר מס' 18 (עמ' 15, סעיף 70) "... עד כשבוע לפני אישור העסקה, היתה העמדה המקצועית במשרד התקשורת, בה החזיק סמנכ"ל הכלכלה הרן לבאות, שהיה הגורם המקצועי הרלוונטי לנושא, כי יש להתנות את אישור העסקה בתנאים שיקדמו את יישום רפורמת השוק הסיטונאי..."

ראשית, אין שום מסמך שמפרט את ההתנגדות וההתניות של לבאות; שנית, לבאות לא היה הגורם המקצועי היחיד שרלוונטי לנושא אלא שורה ארוכה של רגולטורים בכירים ממנו. זה שהפרקליטות רואה בדבריו כ"ראה וקדש" זה פשוט מגוחך; שלישית והכי חשוב: לבאות חתם על אישור המיזוג כפי שהועבר ממועצת הכבלים והלוויין לשר התקשורת נתניהו. אם התנגד כה בחריפות, מדוע חתם על האישור בלי הסתייגות? החתימה היא זו שחשובה, לא פטפוטי הסרק לפניה.

*****

שקר מס' 19 (עמ' 18, סעיף 80): "הנאשם נתניהו ידע כי פילבר, כמנכ"ל משרד התקשורת, פועל לקידום ענייניו של הנאשם אלוביץ' על פי הנחייתו..." חסר כל שחר. פילבר אמר בפירוש בעדותו שכל החלטותיו היו ממניעים מקצועיים וביקש מהחוקרים לא להיכנס לאספקטים מקצועיים אחרת יפסידו. כלומר, פילבר החליט את מה שהחליט משום שהאמין שזו הדרך המקצועית הנכונה לנהל את שוק התקשורת והוא אמר זאת למעשה גם אחרי שהפך לעד מדינה.

*****

שקר מס' 20 (נספח א' – דוגמאות להתערבויות בוואלה – עמ' 62-47) 16 עמודים מכתב האישום (25%) מוקדשים לתמלילים של התערבויות כביכול של נתניהו בתכני וואלה. זה שהפרקליטות מקדישה נפח כזה גדול להתערבויות בכתב האישום, זה רק בגלל חוסר הביטחון המוחלט שלה. היקף כזה של התערבויות לאורך 4 שנים הוא זניח והוא מתרחש בכל כלי תקשורת – כי כך עובדת תקשורת, כולל התקשורת בין הפרקליטות לבין אנשי שלומה גיא פלג, אביעד גליקמן, אמנון אברמוביץ', מוטי גילת ועוד.

*****